

sti; maaskee endog paa sine Steder disse Gangtræer vedligeholdes af det Offentlige, og det vilde nu være meget betænkeligt at give de tilgrændsende Lodsseiere Tilladelse til at aflukke den Sti, som fører til Gangtræet. Det Samme kan være Tilfældet, hvor der er Moser og deslige Terrainforhindringer. Jeg troer, at alle de Stier, som ere af nogen Vigtighed, ville kunne komme ind under Loven, saaledes som den er affattet; men, gaaer den omhandlede Bestemmelse ud, ville de ikke altid kunne komme umiddelbart ind under Lovudkastet; da maatte Fremgangsmaaden være en anden, der maaskee iøvrigt kunde lede til det samme Resultat. Der maatte nemlig da, naar en eller anden Lodsseier aflukkede en saadan Sti, som det Offentlige anfaae for at være af Vigtighed for sig, anlægges privatretligt Søgmaal mod ham. Det kan da maaskee vel være, at han kunde blive dømt til at udlægge Stien til offentligt Brug, men det forekommer mig simplere, at det Offentlige først erklærer, hvilke Stier det vil have, og den Private dernæst aflukker dem, som det Offentlige ikke gjør Fordring paa, end at gaae den modsatte Vej og begynde med Afslukningen og derved gjøre Proces fornøden. Derimod troer jeg, at der ikke let vil være Stier fornødne for det Offentlige, uden at de enten ere Kirke- eller Skolestier, eller ere Stier, der gaae ind fra en Vej og ud til en anden; thi, begynder en saadan Sti ved et Hus, vil den kunne henføres til Kirke- eller Skolesti; ligesom ogsaa i det Tilfælde, som den ærede Landsstingsmand, der sidst talte, nævnte, hvor der kun er een Sti, der fører fra en By, hvor der er en stor Masse Huse, som kun have en eneste Sti, der gaaer til Byen, kan jeg ikke indsee Andet, end at en saadan Sti maa henregnes til Kirke- eller Skolestier; thi, er en saadan Sti maaskee den eneste Sti, der fører til deres Boliger, er den ogsaa den eneste, ad hvilken de kunne komme til Kirke og Skole, saavidt jeg har tænkt mig Forholdet. Men forsaavidt Stien ikke begynder ved Boliger, maa den begynde ved en Vej og føre ud til en anden Vej, og jeg troer, at alle saadanne Stier, der ere af Vigtighed, ville kunne vedligeholdes i Genhold til Slutnings-

bestemmelsen i § 1. Jeg troer heller ikke, der kunde være forbundet noget Betænkeligt i Hen- seende til Eiendomsikkerheden med at vedligeholde denne Bestemmelse; thi Communalbestyrelserne ville ikke gjøre Fordring paa at vedligeholde flere Stier end dem, de erkjende for at være absolut nødvendige. Jeg troer heller ikke, at Spørgsmaalet om de Stier, der have eksisteret fra Alders Tid, vil give Anledning til Vanfæligheder; thi, naar Communalbestyrelserne skulle optage dem paa Regulativet, ville de ikke beholde og optage andre end dem, om hvilke det er almindeligt bekendt, og som enhver Mand i Egnen veed have været der fra Alders Tid og ere benyttede af Alle og Enhver. — Hvad Thinghuse angaaer, da erkjender jeg, at dette Forhold ikke er af saa stor praktisk Betydning, da der for Dieblisset kun er saa Thinghuse paa Landet; men, betragter man Tingene efter sin Idee, forekommer det mig dog rigtigt, at der skal være offentlig Afgang ogsaa til Thinghuset, og det kan være, at dette Forhold vil faae en større praktisk Betydning, naar flere Thinghuse blive opførte paa Landet, og der bliver givet Borgerne en mere udvidet Ret til Deeltagelse i Reispæien. Jeg vil vel ikke lægge nogen stor Vægt paa Thinghusstiers Optagelse, men det forekommer mig dog i sig rigtigt, ligesom det maaskee kan blive af større praktisk Betydning, end det er for Dieblisset.

Schroll: Jeg skal tillade mig at takke den høitærede Minister for dette Lovudkasts Fremlæggelse. Jeg er nemlig det Medlem fra Roeskilde Ständerforsamling, som fremlagde et Andragende, der foranledigede dette Udcast. Der kom nemlig et Andragende fra mit District, fra Rasmus Hansen i Vantinge, som klagede over, at der var anlagt en Skolesti over hans Jord til en nylig udflyttet Skole, og at der var nægtet ham Godtgjørelse ifølge de bestaaende Anordninger, og at han tillige skulde overtage Vedligeholdelsen af Stien. Nu vil han altsaa, naar dette Udcast gaaer igjennem, dog idemindste blive fri for Vedligeholdelsen i Fremtiden. Om han kunde faae Godtgjørelse, da han maaskee har acquiesceret, og Sagen maaskee kan siges at staae i status quo, det vil jeg tillade mig at spørge den høitærede